

Nr 355.

Av herr **Lindqvist** i Kosta, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 129, angående krigstidstillägg och krigstidshjälp under år 1917 åt befattningshavare i statens tjänst.

Uti proposition nr 129 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att åt befattningshavare i statens tjänst för år 1917 bevilja vissa avlöningsförhöjningar gående ut i form av krigstidstillägg och krigstidshjälp. Löneregleringskommittén, vars förslag i huvudsak det är som Kungl. Maj:t här framlägger, anför som motivering för sitt förslag den kända verkligheten av den oerhörda stegring av levnadskostnaderna, som enligt från sakkunnigt håll uppgivits till 50 procent. Till följd av denna stegring anser kommittén, att staten i år måste lämna en betydligt större hjälp än vad som blev beslutad av 1916 års riksdag.

På grund av statsfinansiella förhållanden har dock kommittén icke vågat föreslå sådana höjningar som varit behövliga, om statstjänarna skulle blivit oberörda av dyrtiden. Under framhållande av att den ojäm-förligt största delen av vårt folk lider i större eller mindre grad av kristiden anser kommittén, att statstjänarna icke heller med fog kunna kräva att de skola vara oberörda av dyrtiden.

Med fastslående utav att statens förmåga att träda hjälpande emellan är begränsad, uttalar kommittén att hjälpen även denna gång bör i främsta rummet beredas befattningshavare med jämförelsevis låga inkomster och försörjningsplikt mot minderåriga barn. Denna princip, som jag intet har att erinra emot, har sedan sökts att förverkliga i förslaget. Om detta tillfullo lyckats skall jag inte här yttra mig om, det torde bliva statstjänarnas speciella representanter i riksdagen, som komma att säga sin mening därom.

Det är en annan punkt i förslaget, som jag vill fästa uppmärksamheten på och i vilken jag särskilt önskar ändring, det gäller de

högsta lönegrupperna. Att vid tillfälle, då statsbudgeten är så hårt anlitad som nu bevilja dyrtidstillägg för personer med årslöner upp mot 10,000 kronor, kan jag icke finna tvingande.

Nog är det riktigt att alla fått kännning av dyrtiden; trycket av densamma torde dock icke hos de högre inkomsttagarna kännas synnerligen hårt. Även löneregleringskommittén har nödgats göra en avskärning uppåt; de allra högsta lönegrupperna komma sålunda icke med. När jag därför föreslår en avskärning längre ned på löneskalan bryter jag sålunda icke med någon enhetlig princip. Olika meningar kunna naturligtvis råda om var gränsen rätteligen bör sättas. Utgående från även jag att den gräns som i fjol blev fastställd nu avsevärt bör höjas har jag stannat inför 5,000 kronor och i enlighet därmed utformat mitt förslag.

På grund av vad jag sålunda anfört hemställes,

att riksdagen ville besluta att § 4 i Kungl. Maj:ts proposition nr 129 om krigstidstillägg måtte erhålla följande lydelse:

§ 4.

Krigstidstillägg må tillkomma befattningshavare allenast för så vitt sammanlagda beloppet av befattningshavarens från en eller flera befattningar i statens tjänst härflytande inkomster av ovan uppräknade slag jämte värdet av bostad, då sådan åtnjutes, tillhoppa med krigstidstillägget icke överstiga 5,000 kronor för år räknat.

Stockholm den 24 mars 1917.

Axel Lindqvist.

I motionen instämma:

Lars Borggren.

Gustaf Julin.

Harald Hallén.

K. A. Borg.